

handlingerne om Forsvarsplanen i de sidste Aar. Jeg vil ikke gaa længere tilbage end til 1872, da den Kommission blev nedsat, hvoraf jeg var Medlem, og hvis Betænkning har været Grundlaget for endel yderligere Forhandling. Flertallet kom dengang til den Betragtning, at man væsentlig burde indskrænke sig til Sjællands Forsvar. Man gik ud fra, at i det Tilfælde, hvor vi kom i Krig med en Magt, som kun kunde komme til os over Søen, vilde Sjælland blive angreben, og var det Tydskland, som vi ulykkeligvis vare komne i Krig med, vilde et Forsvar af Sylland forslaa meget lidt, hvorfor man mente at burde koncentrere sine Kræfter paa Sjælland. Heri var ogsaa Flertallet i denne Sal dengang idet Hele enig — (Afbrydelse af Høgsbro) — Flertallet i vedkommende Udvalg i ethvert Fald —, idet den forskjelligge Anskuelse i saa Henseende differerede i Henseende til, hvorvidt Sjælland skulde forsvares alene ved Kysterne, eller om der, efter et Forsvar ved Kysten var mislykkedes, skulde være et fast Punkt ved Kjøbenhavn. Det fremgik saa overordentlig tydeligt, at, da Aaret derefter General Steinmann blev Krigsminister og udtalte sig afvigende derfra, det vil sige lagde noget mere Vægt paa Syllands Forsvar, saa gik Udtalelsen fra Flertallet ud paa, at nu kom Krigsministeren med en Plan, der var den allerbedste af dem alle sammen, den havde kun een Feil, og det var, at den var aldeles ubrugelig. I Udvalgets Betænkning var Sjælland da ogsaa stadig Hovedfæstningen. Senere har Flertallet ændret dette noget, idet det dog ogsaa mener, at man bør have et fast Punkt i Sylland. Regjeringen gaar ud fra, at man naturligvis maa søge saa lidt som muligt at sprede sin Forsvarsstyrke, der er lille nok iforveien. Da Forbindelsen over Størebelt kan blive vanskelig, ligger det imidlertid ikke altid i vor Magt at samle en Styrke, men skulde Forholdet være saaledes, at der kun er Udset til, at Sjælland angribes — og det paastaar jeg maa være Tilfældet i en Krig med en hvilken som helst anden Magt end Tydskland — saa maa man søge at samle hele sin Styrke paa Sjælland. En Krig kan imidlertid ogsaa komme saaledes, at det kun er Sylland, der trues; i saa Tilfælde maa man selvfølgelig søge at bringe hele sin Styrke til Sylland, og man maa desuden være beredt paa et tredje Alternativ, at optage Kampen baade paa det ene og det andet Sted. Forholdene kunne tvinge dertil, selv om man nok saa nødig vil. Som Følge deraf har Regjeringen foreslaet et befæstet Punkt i Sylland, ikke af særdeles stor Udstrækning, men dog til en Befæstning, der er

fuldt saa stor, som Nogen vel har tænkt at ville anvende dertil. En større Fæstning kunne vi ikke anlægge paa mere end eet Sted, thi det er klart, at dertil have vi hverken Raad eller Kræfter. Sjælland er det Punkt, der er mest udsat for Angreb, og paa Sjælland er igjen Kjøbenhavn Objektet; altsaa det, man vil gøre, er, at søge at gjøre Forsvaret af Sjælland saa stærkt som muligt. Paa Grund deraf vil man udvide Flaaden, for at den kan vedligeholde mere eller mindre Forbindelsen mellem de forskjellige Landsdele og medvirke med Hæren til at imødegaa en Landgang. For at Hæren imidlertid saa kraftig som muligt skal kunne imødegaa en saadan, er det nødvendigt, at Hovedstaden er dækket paa en eller anden Maade; i modsat Fald kan Hæren vanskeligt sjerne sig langt, idet den ikke tør udsætte sig for, at et lille fjendtligt Korps besætter Hovedstaden, medens Hæren opererer andetsteds. Paastanden om, at en Befæstning ved Kjøbenhavn skulde svække Kampen ved Landgangsstedet, er urigtig; tværtimod, Befæstningen af Kjøbenhavn styrker Kampen ved Landgangsstedet. Regjeringen mener imidlertid, at en Forsvarsplan bør gaa noget videre; den udtaler, at, hvor kraftige Bestræbelser der end udfoldes af Flaaden og Hæren, er det muligt, at en Landgang kan lykkes; naar saa Kjøbenhavn ikke er befæstet, er Krigen dermed forbi; vi kunne ikke vente ligeoverfor en fjendtlig Overmagt at holde Kampen gaaende i aaben Mark synderlig længe; derfor maa vi have en Fæstning, et stærkt Punkt, hvor man kan trække sig tilbage, oppehinde, hvad Tiden saa kan bringe. Men jeg fastholder, at Regjeringen gaar ud fra en Fæstning til de Priser, som ere angivne, og hvilke Beløb man anser for tilstrækkelige, og ikke fra en ideal Fæstning, som koster 80—100 Millioner Kr. Hvad her er udtalt, er naturligvis sagt mangfoldige Gange før; det vil findes i Regjeringens trykte Motiver og vistnok mange andre Steder; men da det stadig misforstaas eller i hvert Fald opfattes paa anden Maade, har jeg dog anset det for rigtigt paany at berøre det. Det er altsaa aldeles fantastisk Forhold, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds fremfører, naar han udtaler, at Kjøbenhavns Befæstning skulde have til Følge, at Fjenden skulde kunne komme hertil uden Sværdsflag, at vor Flaade skulde gaa ind i Havn, at vor Hær uden Kamp skulde trække sig indenfor Kjøbenhavns Volde, at ikke engang Befæstningen i Kjøbenhavn vilde optræde aktivt, men blot hvile der — ikke just paa sine Laurbær — og at saa Fjenden skulde give sig til at udhungre Byen. Dette er,